

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 143.

Tiende Session.

37te Møde.

Lørdagen den 21de November.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren: Til de Bemærkninger, den ærede sidste Læser anførte om Betydningen af det Sted, hvor en Haandværker nedsætter sig, skal jeg aldeles Intet sige; de maae være slaaende for Enhver, som vil tænke sig lidt om med Hensyn til Betydningen netop af Af sætningstedet. Derimod maa jeg, da jeg lægger megen Vægt paa Henvisningen til andre Landes Love, naar de kun ansøres nøiagtigt og paalideligt, ansee det for min Pligt at gjøre et Par Mobbemærkninger imod de Uttringer, der bleve fremsatte af den ærede Rigsdagsmand for Døense Amts 3die Valgfreds (C. E. Møller). Det gaaer dog virkelig ikke an, at henvise til den norske Lovgivning af 15de Juli 1839 paa den Maade, som han gjorde. Hvad er Reglen der? Den er, at Haandværkerne kunne nedsætte sig lige op til Kjøbstæderne paa $\frac{1}{4}$ Miils Grændse. Er det det, som de Herrer ville? Vilde de have Miils-Distancen aldeles bort? Derhos tilføies der, at de Haandværkere, der ikke boe længere end $\frac{1}{4}$ Mil fra Kjøbstadens Grændser, skulle, forsaavidt de arbeide for Kjøbstadens Indvaanere, eller affætte deres Arbeide i den, deeltage i Byens Kjøbstadsstat og den Deel af Bykatten, der lignes paa Næringen. Det er netop et Punkt, som jeg allerede tidligere har gjort de ærede Medlemmer opmærksomme paa; at de maatte komme til, naar de ville have Bestemmelser, hvorved gradvise Afstandsregler falde bort; men der er en stor Forskiel paa den store Grændse, som

Loven har her, og den $\frac{1}{4}$ Miils Grændse, som den norske Lov har. Den ærede Rigsdagsmand talte om den svenske Lovgivning; jeg gad vide, om han kjender de svenske Love, som ere komne ud efter 1846?

J. F. Petersen: Dersom det Forslag, som jeg i Forbindelse med to andre ærede Medlemmer af Udvalget har stillet, var af en saadan Natur som det Forslag, der til 2den Behandling blev stillet af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) til en anden Affattelse af den her omhandlede Paragraph, saa vilde jeg indrømme, at den høitærede Minister med en vis Ret kunde tale om „unaturlige Skranker“; men ere ikke næsten uden Undtagelse alle disse Bestemmelser, som skulle gjælde for Overgangstiden, ere disse ikke unaturlige Skranker? Og gaaer dette Forslag ud paa Andet, end at, hvad der nu bestaaer i dette Forhold, skal gjælde til 1862? Spørgsmaalet er her ganske simpelt det, om man vil, at Kjøbstadhaandværkerne ogsaa skulle have vel kun en meget kort, men dog en virkelig Overgangstid til 1862. Dersom Bestemmelsen havde en permanent Charakter, saa kunde man tale om unaturlige Indskrænkninger, men det kan man ikke gjøre gjældende mod enkelte Forslag i en Lov, der næsten vrimler af den Slags Bestemmelser, som man vistnok med god Grund kan karakterisere som unaturlige Begrænsninger. Det er i Overgangstiden, at dette er berettiget, og jeg troer, at vi kun derved paa en taalelig Maade knytte det Nye til det Gamle.

Schoubye: Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (E. Scherning)